

tion i Betalingen for Ophold paa Sygehuse og for Læggekørsel. En Mand, der er vel situeret, bør ikke understøttes af Stat, Kommune eller af det offentlige i det hele taget, men han skulde have Ret til, hvis han ønskede det, at blive staaende i sin Sygekasse med de her nævnte Indskrænkninger. Naar der var sørget for, at Sygekassen for et saadant Medlem oppebar nøjagtig det samme som for ethvert ubemidlet, nydende Medlem og ikke for ham havde større Udgifter end for et nydende Medlem, kunde Sygekassen efter den Erfaring, man har høstet gennem 20 Aar, være tjent med at have disse Medlemmer. Jeg ved vel, at det fra Modstanderes Side er hævdet, at disse Ekstramedlemmer vilde volde Sygekasserne store Bryderier med Hensyn til deres Regnskabsvæsen, deres Medlemsfortegnelse o. s. v., men en saadan Anke betyder slet intet. Hvis man f. Eks. har en Sygekasse paa 300 nydende Medlemmer, som der skal føres Regnskab med og Medlemsliste over, spiller det ingen nævneværdig Rolle, om man ved Siden af skal føre Regnskab over 10, eller skal vi sige 20 Medlemmer, som maaske er stillede saaledes, at de ikke længere bliver statsunderstøttede. Medens vi i Fjor havde gjort denne Bestemmelse obligatorisk for enhver Sygekasse her i Landet, giver det foreliggende Lovforslag Sygekasserne Ret til at sige: Vi vil ikke have med den Sag at gøre, vi vil ikke have saadanne Medlemmer, vi vil ikke have en Bestemmelse derom indført i vor Vedtægt. Og i saa Fald bliver vedkommende nødt til at gaa ud af Sygekassen. Saa hedder det sig nok, at han kan gaa over i Fortsættelseskasserne. Men jeg maa gøre opmærksom paa, at endnu har vi ingen Fortsættelseskasser, og det er saare usikkert, om vi overhovedet faar det. Hvorfor i Alverden ikke give den Mand Ret til, selv om vi faar Fortsættelseskasser, selv at tage Bestemmelse om, hvorvidt han vil blive staaende i den gamle Sygekasse, hvor han har befundet sig vel alle de Dage, han var der, eller, hvis han maaske ikke mener, han kan være tjent med at staa der, vil gaa derhen, hvor han da hører hjemme. Hvorfor ikke stille ham frit? Men efter Lovforslaget skal der indføres en Bestemmelse herom i Vedtægt-

ten, og lad mig sige her — og jeg er ikke bange for at tage det Ansvar paa min egen Kappe —, at jeg føler mig fuldstændig overbevist om, at skal vi have Fortsættelseskasser, vil der rejse sig en Agitation indenfor Sygekasseverdenen for at faa den Bestemmelse ind i Sygekassernes Vedtægter, at de ikke vil have med de velstillede at gøre. Den maa nødvendigvis komme, thi det er den eneste Eksistensberettigelse for Fortsættelseskasserne, følgelig maa den komme, og man kan ikke forlange af Bestyrelserne i de kommunale Sygekasser ude omkring i Landet, at de skulde se saa langt, som de maaske paa dette Omraade burde se. Derfor beklager jeg, hvad der her er sket, og vil henstille til Tinget at tage under Overvejelse, om det er klogt.

Med Hensyn til § 7, som omtaler de Personer, der lider af en eller anden kronisk Sygdom, vil jeg takke den højtærede Indenrigsminister, fordi han i Lovforslaget har tilføjet den Bestemmelse, der staar i sidste Punktum, thi den udtrykker det, som var Udvalgets Mening i Fjor. Jeg udtalte ogsaa da som Ordfører, at det kun var i de saakaldte lettere Tilfælde, at der kunde være Tale om, at vedkommende skulde have Ret til at blive Medlem af en anerkendt Sygekasse, og kun med det Forbehold, at han ikke har Ret til Understøttelse for den ved Optagelsen konstaterede Sygdom. Nu staar det tydeligt skrevet i Lovens Tekst.

Jeg skal saa kort omtale § 13, som angaar Statstilskuddet. Jeg kan fremdeles ikke komme bort fra, at de Minimumstakster, der i Fjor blev vedtaget af Folketinget, er at foretrække for dem, der nu staar i Lovforslaget. Taksterne 40, 50 og 60 Øre er mere rimelige end de andre, og jeg skal sige hvorfor. Det er ikke alene med Hensyn til Sygekasseloven, at det faar sin Betydning, det vil ogsaa komme til at gælde i andre Forhold. Vi har holdt os saa nøje, som det overhovedet er muligt, til det, som i sin Tid blev vedtaget her i Tinget ved Formue- og Indkomstskatteloven, nemlig at Fradraget skulde være forskelligt for Landet, Byerne og København. Der har Lovgivningsmagten tydeligt sagt, at der bør være Forskel paa København, Byerne og Landet. Hvis Taksterne skulde